

Neufeld Róbert versei

Elalvás

És akkor Chopin zárta be a napot,
Chopin Nocturne, a Kilences,
a bágyadt, fáradt Kilences,
az volt, mely lassan elringatott.

Chopin zenéje hozta az ébrenlét múlását,
Az vitt el messze, a szendergés szárnyán
és dalolták hangok, sejtelmes akkordok
a Nocturne testi megvalósulását.

Igen, mert egyúttal Te léptél elé, m,
Te eszményi szépségnek mintaképe,
jöttél el a selymes hangvilágból,
mosollyal, karjaid kitarva énfelém.

Chopinál álomban Te is elkísértél,
a szürke valóból álomban léptél,
és örömmé lett, kacagó dúrban zengett
hirtelen, sok mollban elsírt fájdalom,
s én ez örömet ime,
most Néked átadom.

Álmomban ismét hozzád értem

Álmomban ismét Hozzád értem,
újongtak ujjaim, szívták önmagukba
hamvas b rődnek picinyke cseppjeit.

Majd kezembe fogtam testedet
s imával kértem a gyengéd szenteket
hogy álom legyen mindaz mi való
s váljon valóra mindaz mi álom.

Mint gomolyfelh k lebegtek ujjaim
tested fedetlen halmai felett,
bel lük dús, lágy es esett,
itattak szomjas dombokat, völgyeket.

Új életre keltél alattam,
ezer színben játszó,
csendes földi táj.
Felnéztél rám és én hallgattalak,
elmondta mindazt mi ríkat, mi fáj,
mint mélyvizü tó csillant rám szemed,
s fogadta magába hulló örömkönnyemet.

Apám sírjánál

Már sírodhoz járok el és nem tehozzád.
Hantok között kereslek értetlenül,
s mit ott teszek sem érte teszem már,
saját magam sajnáló lelkének
futó nyugalma ösztökél.

Most térden állok kicsiny fejfád el tt,
rajta szent szó a bibliából, héberül.
Lám mégis e nyelv lett, bár számodra ismeretlen,
mely áldó kezét feletted tartva,
véled a sír mélyére szállt
s igazolt lett ezzel szavuk a
negyvennégyeseknek,
kik téged csakis mint zsidót ismertek el.

Héberül áll az áldás, mely rád vigyázni fog,
héberül, s nem másképen áll az ott,
apró betűkkel de mégis óriás dolog.

Kerti szerszámmal szorgoskodom,
meg-megszúrom hantodnak kiszáradt kérgét,
s a kis lyukak mindegyikébe kis palántát ültetek.
Megszalad itt és amott a könny szerszám
s a gondolatra borzadva ébredek,
hogy nem messze lent, itt alattam
te fekszel behúnyt szemekkel,
némán s vakon, semmit se látva.

Megáll kezem s rádöbbenek,
mégsem te vagy, csak egy hüvely,
melyet míg jött, ment, szólt vagy mosolygott,
mint önnönmagamat, éppúgy imádtam.

Oh Egek!
Két méternyi föld sincsen talán
mi kett nket egymástól eltakar!
Te már nyugvóra tértél apám
de itt van fiad ki látni akar!
Ki még hozzád szeretne érni egyszer,
hogy biztos lehessen abban, hogy voltál,
és hiába szólal fel száz tanú ki látott,
ellenük szól e szörny oltár, a sír,
mi ellen ásóm csak tompa fegyver,
csak palántáknak üthet sekély lyukat

Agyagos rögöket forgatnak ujjaim,
fejfád alól vettem fel ket
hová sírkövet fogok majd tenni
ha eljön az id , negyven nap elmúltán.

Nem tudom még, hogy mily anyagból
s milyen formára metszett lesz a k ,
És nem tudom, képes lesz e majd
magába zárni, enyhíteni gyászom.

Fáradt vagyok, felállok lassan,
fejfádra nézek, a héber betűkre,
s az alattuk álló, kett s számozásra,
mely annak jele, hogy van itt még
valaki számára hely, ki elmúltaddal
nálamnál még többet veszített,
ki máshol mint melletted pihenni
nem kíván.

Búcsút suttogva nézem sírodat.
Elgondolkodom, belátom jó volt,
helyénvaló a gondolat,
fejfádra kett s számot iratni fel.
De kérlek adjál most tanácsot,
súgd meg nekem, h tanácsadóm,
miként szerzek majd akkor er t,
ha ismét jönnöm kell majd ide,
hogyan fogom majd tudni mondd,
e sírhantot még egyszer befedni?

Tavaszi Zsongás

Tököt hámoztam csendes május esten
mikor a lavórba pleccs, beleestem.
Az ilyesmi megesik néha Pesten
hol a lakosság zöme elég lökött,
ha sohasem látott még hámozott tököt.

Ámha a töknek bele nem lenne
akkor nem lenne egyetlen mag se benne
és senki sem ehetne sótlan tökmagot
hiába siratna négy satnya végtagot,

mert lábak s karok mint faltör kos farka
hebernyés az a sok tökfaj, és marha,
mert százszor száz ugyebár tízezer
s a fest szöggel szögelt szöveget meszel

és csakis meszelve jó, ha jó a tök
hámozva is, bár ha tökkel beütök
s bemondom bátran, hogy negyvenszáz ulti
mondja már meg valaki, mi az, hogy multi-kulti?

Szeretkezünk

Testednek szent mélyén újászülettem,
S miközben szívünk a másikét ölelte,
én, miközben üdvözültem, azt kérdeztem,
miért váratott ez magára oly sokáig,
miért vált oly kés n valóra az álom,
melynek megvalósulása késett mostanáig?

S mid n az élvezetnek reszketeg sóhaja
feltört torkod mélyéb l halkan s átölelt,
bennem felötlött lelkemnek oly földi óhaja,
hogy h n áldást tudjak mondani lágy tested felett,
most, amint magába fogadja ernyed testemet.

Bálint E. Levente versei

Vannak fények

Vannak fények, settenked ,
lombot simogatva kelt ,
álmos fák közötti
ezüst est-sugarak,
ösvényt mutogatva
sötét éj alatt.

Vannak fények,
távoli égitestek
üzenete fényévre innen,
és vannak megtört fények cseppeken,
harmatos réten, nyári reggelen.

Vannak fények, milliárdnyi szemben,
a víz tükrében, ha felkel a nap,
És mesterséges, színes, mindenféle fajta,
meg zölden világító Szentjános- bogarak.

És vannak fények lobogó t zben,
könnyekben csillanó, egyetlen vigasz,
reményt sugárzó, messzi égben
és fogalmunk sincs, hamis-e vagy igaz.

2016 jan.uár

Lennél - e?

Lennél-e a válasz,
Ha én lennék a kérdés,
Lennél-e a zene,
Ha én lennék a tánc?

Lennél te a könyv,
Ha én lennék az írás,
Lennél- e az álom,
Ha én lennék az éj ?

Lennél- e a visszhang,
Ha én lennék a szikla,
Lennél- e a felh ,
Ha én lennék a szél?

Lennél-e a válasz,
Ha én lennék a kérdés,
Lennél-e a zene,
Ha én lennék a tánc?

2016. január